

Sygn. akt I ACa 1071/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Zbigniew Cendrowski

Sędzia SA Robert Obrębski (spr.)

Sędzia SA Bogdan Świerczakowski

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. S.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...)w W.

o uchylenie uchwały

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 12 kwietnia 2013 r.

sygn. akt II C 707/12

1. ***oddala apelację;***

2. ***zasądza od H. S. na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;***

3. ***przyznaje na rzecz adwokat J. D. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów zastępstwa prawnego udzielonego powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.***

Sygn. akt IA Ca 1071/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 kwietnia 2012 r., skierowanym przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w W., H. S. wniosła o uchylenie uchwał właścicieli lokali nr (...), dotyczących odpowiednio przyjęcia planu gospodarczego na 2012 r., ustalenia opłat obciążających właścicieli lokali oraz określenia terminu na uregulowanie zobowiązań wobec wspólnoty przez właścicieli zalegających z opłatami z powodu sprzeczności tych uchwał z zasadami prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną oraz ich godzenie w interesy powódki, która podnosiła, że ze względu na trudną sytuację życiową, spowodowaną wiekiem i stanem zdrowia, nie jest w stanie regulować opłat za mieszkanie, które

wzrosły z kwoty 680 zł do kwoty 964 zł miesięcznie, ani uzyskiwać korzyści z przeprowadzenia remontów, które zostały zaplanowane na 2012 r. Powódka twierdziła, że część wydatków nie jest konieczna, część z nich miała służyć rozliczeniu pożyczki zaciągniętej przez wspólnotę od niektórych właścicieli, podnosiła ponadto, że księgowość wspólnoty jest prowadzona niewłaściwie przez osoby, które nie zarządzają prawidłowo nieruchomością wspólną.

Pozwana wnosiła o oddalenie powództwa, zaprzeczała, aby podjęte uchwały naruszały interesy powódki oraz zasady prawidłowego zarządu częścią wspólną nieruchomości, podnosiła ponadto, że pozwana wspólnota powstała w styczniu 2012 r., poprzedni właściciel nieruchomości przy ul. (...) w W., którym był Instytut (...), zbył posiadane lokale na rzecz obecnych właścicieli, w tym powódki, zrezygnował ponadto z ponoszenia kosztów zaopatrzenia budynku w ciepłą wodę, która miała zostać odłączona w lipca 2011 r., część właścicieli zgodziła się więc pokryć koszty wykonania nowej instalacji, dokonała więc wpłat, które należało rozliczyć wraz z kosztami niezbędnych remontów, które zostały ujęte w planie na 2012 r. i spowodowały wzrost opłat na fundusz remontowy, uchwałą z dnia 30 maja 2012 r. wspólnota odstąpiła jednak od wymiany drzwi na klatce ze względu na brak środków. Pozwana zaprzeczała również, aby rachunkowość wspólnoty była prowadzona niewłaściwie, twierdziła, że środki przeznaczone na fundusz remontowy są wydzielone na osobnym subkoncie bankowym, podnosiła także, że pierwotnie planowane wydatki na remont instalacji grzewczej zostały ograniczone, mimo konieczności jego przeprowadzenia, wspólnocie zależało bowiem na tym, aby właściciele lokali, w tym powódka, nie byli obciążeni nadmiernymi wydatkami, zachodziła ponadto potrzeba wezwania osób zalegających z opłatami do ich uregulowania w terminie umożliwiającym podjęcie prac remontowych.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo, zasądził od powódki na rzecz wspólnoty kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania i nie obciążył powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi. Sąd Okręgowy ustalił, że pozwana wspólnota powstała w styczniu 2011 r. w wyniku ustanowienia odrębnej własności lokali oraz ich sprzedaży wraz z udziałami w częściach wspólnych nieruchomości przez Instytut (...) w W. na rzecz obecnych właścicieli, w tym powódki, która nabyła własność lokalu nr (...) i zamieszkała w nim na stałe. Pismem z dnia 8 marca 2011 r., jak ustalił Sąd Okręgowy, Instytut poinformował wspólnotę, że z początkiem lipca 2012 r. zaprzestanie dostarczać do budynku przy ul. (...) w W. ciepłą wodę, nie może bowiem nadal ponosić kosztów utrzymania sprzedanego budynku, zachęcił także właścicieli do urządzenia nowego źródła zaopatrzenia budynku w ciepłą wodę. Ze środków pochodzących od części właścicieli lokali, w trybie natychmiastowym zostały podjęte czynności przebudowania węzła dostarczającego ciepłą wodę do budynku, który wymagał przeprowadzenia też innych remontów, w szczególności instalacji ogrzewającej budynek, jak też wymiany drzwi na klatce schodowej. Uchwałami z dnia 28 lutego 2012 r, nr (...), (...) i (...) r., podjętymi wymaganą większością głosów, jak ustalił Sąd Okręgowy właściciele odpowiednio: zatwierdzili plan gospodarczy na 2012 r., który obejmował remont instalacji grzewczej oraz wymię drzwi na klatce, ustalili wysokość zaliczek w szczególności na fundusz remontowy, która została określona na 5,80 zł/m⁽²⁾, koszty administracji określono natomiast na 1,87 zł/m², opłatę za wywóz nieczystości ustalono na 11,70 zł na osobę, zaś zaliczka za ciepłą wodę wyniosła 47,50 zł od jednej osobę, wezwano ponadto, ostatnią z tych uchwał, właścicieli zalegających z opłatami do ich wpłacenia w terminie do 10 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy ustalił, że uchwałą nr(...), podjętą tego samego dnia, która nie została zaskarżona, zatwierdzono wydatki wspólnoty za rok ubiegły, obejmujące też koszty remontu węzła dostarczającego ciepłą wodę do budynku znajdującego się w złym stanie, którego poprawienie wymagało zwiększenia zaliczek na fundusz remontowy w 2012 r. do kwoty 5,80 zł/m⁽²⁾. Sąd Okręgowy ustalił, że zaliczki były wpłacane na oddzielne subkonto bankowe wspólnoty, wskazał, że w budynku znajduje się licznik wskazujący za zużycie ciepłej wody, podniósł także, że wykazane w ten sposób koszty są dzielone pomiędzy wszystkich właścicieli lokali. Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że uchwałą nr (...) r. z dnia 30 maja 2012 r. zmodyfikowany został plan na 2012 r, przyjęty w uchwale nr (...)r., właściciele lokali podjęli bowiem decyzję o rezygnacji w wymiany drzwi na klatce, ograniczono ponadto o połowę wydatki na remont instalacji grzewczej ze względu na brak środków oraz odstąpienie od dalszego obciążania właścicieli kosztami planowanych prac remontowych.

Oceniając ustalone okoliczności zgodnie z treścią art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, Sąd Okręgowy nie doszukał się podstaw do uwzględnienia powództwa w odniesieniu do którejkolwiek z uchwał objętych żądaniem opartym na powołanym przepisie, uznał bowiem, że podjęcie każdej z nich mieściło się w

granicach prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną, nie miało ponadto na celu naruszenia interesów powódki. W zakresie dotyczącym uchwały nr(...) r. o przyjęciu planu gospodarczego na 2012 r., Sąd Okręgowy uznał żądanie pozwu za bezprzedmiotowe, wskazał bowiem, że późniejszą uchwałą nr(...)r., z dnia 30 maja 2012 r., właściciele zgodnie z intencjami powódki skorygowali zakres prac remontowych i związanych z nimi wydatków, przyjęty został bowiem nowy plan gospodarczy na 2012 r. Według Sądu Okręgowego, uchylanie uchwały objętej żądaniem pozwu wniesionego w tej sprawie stało się więc bezprzedmiotowe. Za bezzasadne Sąd Okręgowy uznał ponadto zastrzeżenia powódki do uchwały nr (...) r., uznał bowiem, że stan budynku wymagał podjęcia prac remontowych, w konsekwencji także ustalenia większych zaliczek na fundusz remontowy, tylko bowiem ze zgromadzonych w ten sposób środków wspólnota mogła ponieść koszty niezbędnych remontów, do których Sąd Okręgowy zaliczył tak urządzenie nowego węzła dostarczającego ciepłą wodę do budynku, jak też przeprowadzenie remontu instalacji grzewczej, uznał także, że powódka nie wykazała, aby poniesienie wydatków na wskazane prace nie było zgodne z interesem wspólnoty, w tym powódki, oraz by naruszało zasady prawidłowego zarządu częścią wspólną nieruchomości. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się także podstaw do kwestionowania prawidłowości rozliczania wpłat na fundusz remontowy, wskazał bowiem, że zaliczki wpływają na osobne subkonto, są więc oddzielone od pozostałych rozliczeń prowadzonych przez wspólnotę. Ponadto Sąd Okręgowy uznał, że podjęcie uchwały nr (...) przez wezwanie właścicieli do wpłacenia zaległych opłat w wyznaczonym terminie stanowiło działanie zgodne z interesem wspólnoty i nie mogło dawać podstawy do uwzględnienia powództwa o jej uchylenie, kondycja finansowa powódki, jak wskazał Sąd Okręgowy, nie może bowiem stanowić samodzielnej przesłanki zasadności powództwa opartego na art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali w sytuacji, gdy taka podstawa nie została wymieniona w tym przepisie, zaś każda z zaskarżonych uchwał dotyczyła wszystkich właścicieli lokali, żadna z nich nie została tym samym podjęta z naruszeniem interesów powódki. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik sprawy z art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, wskazał ponadto, że decyzję o odstąpieniu od obciążenia powódki kosztami sądowymi, które nie zostały uiszczone w tej sprawie, podjął na podstawie art. 102 k.p.c., nie podał natomiast przyczyn oddalenia wniosku powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniosła powódka. Zaskarżając ten wyrok w całości, powódka zarzuciła Sądowi Okręgowemu nierozpoznanie istoty sprawy i wydanie wyroku bez zbadania merytorycznej podstawy powództwa w zakresie okoliczności wskazanych w pozwie, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosku powódki dotyczącego dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i dokonanie ustaleń bez uwzględnienia dokumentacji, której złożenia przez pozwaną domagała się powódka, w efekcie w apelacji został podniesiony zarzut naruszenia art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali przez bezpodstawne uznanie, że zaskarżone uchwały nie naruszały zasad prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną oraz że nie zostały wydane z naruszeniem interesów powódki. Na podstawie wskazanych zarzutów powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie była uzasadniona, nie zasługiwała więc na uwzględnienie. Ustalenia Sądu Okręgowego były prawidłowe oraz wystarczające, zostały oparte na prawidłowo wykorzystanym materiale dowodowym, części okoliczności nie była bowiem sporna, w tym treść zaskarżonych uchwał, powodów i okoliczności ich uchwalenia, pozostałe natomiast wynikały z dokumentów złożonych przez strony, dalsza część twierdzeń podanych na uzasadnienie żądania nie miała w tej sprawie istotnego znaczenia, nie mogła bowiem przesądzić o zasadności żądania opartego na art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali, zaś odmienne stanowisko skarżącej nie zasługiwało na uwzględnienie. Przede wszystkim nie można było się zgodzić z zarzutem, jakoby Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty tej sprawy oraz by nie rozpatrzył merytorycznie okoliczności podanych na uzasadnienie żądania pozwu. Zaprzecza twierdzeniom skarżącej treść uzasadnienia wyroku objętego apelacją, w którym zostały poczynione ustalenia w zakresie wszystkich okoliczności mających znaczenie dla oceny zasadności powództwa o uchylenie każdej z trzech uchwał objętych żądaniem pozwu, przeprowadzona została celna analiza tych okoliczności pod kątem obu przesłanek wskazanych w art. 25 ust. 1

powołanej ustawy, wyprowadzone ponadto zostały prawidłowe wnioski, że żadna z tych uchwał nie naruszała zasad prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną, ani interesów powódki. Nie może ulegać kwestii, że przyjęcie planu gospodarczego na zaledwie drugi, w tym pierwszy pełny rok działania pozwanej wspólnoty pozostawało w dobrze pojętym interesie wspólnoty oraz właścicieli lokali, stanowiło ponadto przejaw prawidłowego zarządzania częścią wspólną nieruchomości przy ul. (...) w W., planowanie prac remontowych oraz szacowanie związanych z tym wydatków należy bowiem do typowych działań podejmowanych przez dobrze zorganizowanego gospodarza, nie mogło więc zostać uznane za sprzeczne z zasadami prawidłowego zarządu częścią wspólną nieruchomości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 października 2012 r., IA CA 507/12). W sytuacji, gdy stan budynku nie budził wątpliwości, uwzględnienie remontu instalacji grzewczej oraz wymiany drzwi było uzasadnione, zasadnie ponadto Sąd Okręgowy uznał, że uchwałą nr(...) z dnia 6 maja 2012r. właściciele lokali zrezygnowali z części prac, bez dodatkowego obciążenia członków wspólnoty, na ich przeprowadzenie nie było bowiem wystarczających środków, racje podnoszone przez powódkę zostały więc częściowo uwzględnione bez konieczności uchylenia zaskarżonej uchwały nr (...). Oceniając znaczenie skorygowania przez właścicieli lokali planu gospodarczego na 2012 r., należy tylko wskazać, uzupełniając stanowisko Sądu Okręgowego, że wskazana okoliczność spowodowała, że powódka pozbawiona została częściowo interesu prawnego w uzyskaniu wyroku uwzględniającego powództwo oparte na art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali. Niezależnie od tego, podnieść ponadto należy, że nie zostało wykazane, aby nawet w zakresie skorygowanym uchwałą nr (...) r., powołana uchwała nr(...) została podjęta za naruszenie zasad prawidłowego zarządu oraz sprzecznie i interesem powódki, odstąpienie bowiem przez właścicieli lokali od wymiany drzwi na klatce oraz ograniczenie wydatków na remont instalacji grzewczej samo w sobie nie wykazuje, że przeprowadzenie tych prac nie było zgodne z zasadami zarządu nieruchomością wspólną, wykazuje tylko, że właściciele nie podjęli się pełnego zakresu prac ujętych pierwotnie w planie gospodarczym na 2012 r., nie chcieli bowiem ponosić w tym roku pełnych kosztów remontów, które będzie trzeba wykonać w latach następnych. Wykazane ponadto zostało, że niezbędne było rozliczenie prac remontowych wykonanych w roku ubiegłym, w wyniku których właściciele nie zostali pozbawieni dostępu do ciepłej wody na dłuższy okres, zwłaszcza że uchwałą nr(...), zatwierdzająca czynności zarządu wykonane w roku ubiegłym, nie została zaskarżona. Wbrew twierdzeniom skarżącej, brak było podstaw do uznania, że właściciele, który partycypowali w kosztach prac w zakresie dotyczącym instalacji doprowadzającej ciepłą wodę, zawarli umowę pożyczki ze wspólnotą, chodziło bowiem o szczególną przedpłatę zaliczek na fundusz remontowy, nie zaś o świadczenie podlegające zwrotowi na zasadach właściwych dla umowy pożyczki. Podane okoliczności uzasadniały zwiększenie opłat obciążających właścicieli lokali, w tym powódkę, na fundusz remontowy, nie zostało natomiast w tej sprawie wykazane, aby wysokość zaliczek na ten fundusz nie była adekwatna do wielkości zaplanowanych wydatków. Nie ulega także kwestii, że w interesie wspólnoty było podjęcie uchwały nr(...) którą właściciele lokali zalegający z opłatami zostali zmobilizowani do ich uiszczenia. Wskazana uchwała miała charakter ogólny, nie wymieniała imiennie żadnego z właścicieli, brak więc było podstaw do uznania, że była krzywdząca tylko dla powódki, która nie zaprzeczała, iż zalegała z opłatami na rzecz wspólnoty. W sytuacji, gdy uchwała została skierowana do nieoznaczonych właścicieli, nie było podstaw do uznania, że naruszała tylko interes powódki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 października 2012 r., IA Ca 507/12).

Pozostałe okoliczności i zarzuty, na które powoływała się powódka, nie miały znaczenia dla wyniku sprawy, zasadnie zostały więc pominięte przez Sąd Okręgowy, prawidłowo nie zostały ponadto uwzględnione dalsze wnioski, które powódka zgłaszała przez Sąd Okręgowy. Nie miała znaczenia dla oceny zasadności powództwa okoliczność prawidłowego ewidencjonowania przez wspólnotę wpłat dokonywanych przez właścicieli na fundusz remontowy oraz sposób wydatkowania tych środków, uchwały objęte żądaniem pozwu dotyczyły bowiem planu gospodarczego, zaliczek na rok 2012 r. i uregulowania zaległości, nie odnosiły się natomiast do sposobu zarządzania nieruchomością wspólną w okresie wcześniejszym. Wskazane zarzuty mogłyby mieć znaczenie w sprawie o ustanowienie przymusowego zarządu we wspólnocie mieszkaniowej, z takim wnioskiem powódka jednak nie wystąpiła, sposób realizacji czynności zarządu częścią wspólną nieruchomości nie podlegał tym samym zbadaniu w tej sprawie i wykraczał poza kognicję Sądu Okręgowego. Odmienne stanowisko skarżącej, w szczególności zaprezentowane w apelacji, nie było natomiast uzasadnione. Dla rozpoznania istoty tej sprawy nie było więc potrzeby badania dokumentacji dotyczącej sposobu ewidencjonowania i rozliczania przez wspólnotę środków wpłacanych przez właścicieli na fundusz remontowy, ani też ustalenie, przy wykorzystaniu dowodu z opinii biegłego, prawidłowości

wskazanych czynności. Sąd Okręgowy zasadnie pominął dowody z podanych dokumentów, trafnie oddalony został ponadto wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości, zwłaszcza że powódka nie żądała ustalenia przez biegłego, czy podwyższenie zaliczek na fundusz remontowy, w wyniku podjęcia przez właścicieli uchwały nr(...) r., odpowiadało planom gospodarczym, które pierwotnie zostały uwzględnione w uchwale nr (...), a następnie zostały skorygowane uchwałą nr(...) r., której znaczenie zostało pominięte przez powódkę. Właściwe dowody nie były więc zawnioskowane przez powódkę, natomiast zgłoszone wnioski dotyczyły faktów, które nie miały znaczenia dla wyniku sprawy, zwłaszcza że zarzut wadliwego oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego oraz z dokumentów znajdujących się w dyspozycji strony pozwanej niezasadnie został powiązany z naruszeniem przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. Przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów może dotyczyć tych czynności dowodowych, które zostały przeprowadzone, jak też wykorzystania środków dowodowych, na których Sąd Okręgowy oparł ustalenia przyjęte za podstawę faktyczną wydania zaskarżonego wyroku, nie może natomiast obejmować pominiętych i oddalonych wniosków dowodowych, nie może się bowiem odnosić do dowodów, które nie zostały przeprowadzone. Dla uzasadnienia tego rodzaju uchybienia powódka mogła powołać zarzuty naruszenia innych przepisów prawa procesowego, które nie zostały zgłoszone w apelacji, nie podlegały tym samym uwzględnieniu z urzędu. Pominiętych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego, które nie prowadzą do nieważności postępowania, nierozpoznania istoty spraw oraz całkowitego zaniechaniem postępowania dowodowego, Sąd Apelacyjny nie mógł więc uwzględnić ponad granice apelacji (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07).

Dodatkowym argumentem, który przemawiał przeciwko apelacji powódki wniesionej w tej sprawie, był wynik postępowania zainicjowanego przez A. J. o uchylenie dokładnie tych samych uchwał w oparciu o analogiczne zarzuty. Z odpisu wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Prawa w Warszawie z dnia 13 grudnia 2012 r., wydanego w sprawie II C 554/12, złożonego do akt rozpoznawanej sprawy (k: 127 i nast.), wynika, że oddalone zostało powództwo wniesione przez właściciela innego lokalu położonego przy ul. (...) w W. o uchylenie trzech uchwał wskazanych w pozwie wniesionym w rozpoznawanej sprawie, z materiału tej sprawy nie wynika natomiast, aby wskazany wyrok został zaskarżony. Formalnym argumentem, który dodatkowo świadczył o bezzasadności apelacji wniesionej w rozpoznawanej sprawie, była prekluzja stanu faktycznego, stanowiącego podstawę wskazanych powództw, po raz pierwszy został natomiast poddany kontroli sądowej w wyroku wydanym w sprawie wniesionej przez A. J.. W sytuacji, gdy w rozpoznawanej sprawie nie zostały podniesione i wykazane nowe, a przy tym istotne fakty, nie było formalnych podstaw do kwestionowania stanowiska zaprezentowanego przez Sąd Okręgowy dla Warszawy Pragi w wyroku wydanym w sprawie II C 554/12. Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie, w całości została więc oddalona.

Oddalenie apelacji uzasadniało natomiast obciążenie skarżącej kosztami postępowania apelacyjnego, które zostały poniesione przez stronę pozwaną. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i przy zastosowaniu §12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Apelacyjny zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 135 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Na podstawie § 19 i powołanych przepisów rozporządzenia na rzecz adwokat J. D. Sąd Apelacyjny przyznał także kwotę 135 zł, powiększoną na należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów zastępstwa prawnego udzielonego powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. W obu wskazanych rozstrzygnięciach uwzględniona została stawka minimalna przewidziana dla spraw o uchylenie uchwały wspólnoty mieszkaniowej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.